

Kejseren af Kina

Det er en gammel fortælling, som jeg ikke har på skrift, men har fået fortalt i min studietid i begyndelsen af 80'erne.

Der var engang en kejser i Kina, han havde fødselsdag, rund fødselsdag, og dem havde han snart haft nogen stykker af, så det var efterhånden svært at finde på noget at give ham. Endelig blev man enige om at give ham et portræt af ham selv, malet af en af de ypperste malere i riget. Han boede rigtig langt væk fra kejserens by, så det var nødvendigt at rejse ud til ham med et større følge.

Kejseren og hele hans følge drog ud til maleren, der oprigtigt blev bæret over at skulle male et portræt af kejseren. Han beværtede kejseren og hele hans følge efter allerbedste kinesiske skik, gæstfrit og overdådigt. Han sendte følget ud på en rundtur i parken, mens han snakkede med og iagttog kejseren.

Umiddelbart før de drog hjem igen, fortalte maleren, at maleriet ville være færdigt om tre år. Det syntes kejseren var meget længe at vente, men maleren sagde, at sådan var det. Og så drog kejseren og hans følge hjem igen.

Da der var gået et år, var kejseren utålmodig og overtalte sit følge til at tage med ud og se, om ikke maleren var blevet færdig med maleriet. De kom frem og blev modtaget efter allerbedste kinesiske skik, gæstfrit og overdådigt, og så blev følget sendt ud på en rundtur i parken, mens maleren snakkede med kejseren. Kejseren bad om at se lærredet for at se, hvordan det gik med maleriet. Maleren hentede lærredet, og kejseren så, at der intet var på lærredet. Maleren sagde, at der ville gå endnu to år før maleriet var færdigt. Det syntes kejseren var længe at vente, men maleren sagde, at sådan var det. Og så drog kejseren og hans følge hjem igen.

Da endnu et år var gået overtalte kejseren sit følge til at tage med ud og se, om ikke maleren var blevet færdig med maleriet. De kom frem og blev modtaget efter allerbedste kinesiske skik, gæstfrit og overdådigt, og så blev følget sendt ud på en rundtur i parken, mens maleren snakkede med kejseren. Kejseren bad også denne gang om at se lærredet for at se, hvordan det gik med maleriet. Maleren hentede lærredet, og kejseren så, at der intet var på lærredet. Maleren sagde, at der ville gå endnu et år før maleriet var færdigt. Det syntes kejseren var længe at vente, men maleren sagde, at sådan var det. Og så drog kejseren og hans følge hjem igen.

I meget god tid før det tredje år var gået drog kejseren af sted med sit følge for at se om ikke maleriet nu skulle være blevet færdigt. De kom frem og blev modtaget efter allerbedste kinesiske skik, gæstfrit og overdådigt, og så blev følget sendt ud på en rundtur i parken, mens maleren snakkede med kejseren. Kejseren bad nu om at se maleriet. Maleren hentede lærredet, og kejseren så, at der intet var på det. Maleren forklarede, at der endnu ikke var gået 3 år, men at kejseren kunne gå med ud i parken, så ville maleren male billedet.

Da kejseren og hans følge kom tilbage fra parken, så de det dejligste og mest vellignende billede af kejseren. Maleren havde endnu en gang overgået sig selv, gjort sit ypperste og malet et fantastisk portræt.

Kejseren blev naturligvis både glad og smigret over det fantastiske maleri, men undlod ikke at gøre

opmærksom på, at maleren blot kunne have malet det billede første gang, de var der. Så tog maleren kejseren med ind i sit arbejdslokale, og der så kejseren stakkevis af skitser, der lå på alle hylderne på alle reolerne i lokalet. Alle sammen skitser af ham selv, en næse, et øjenbryn og så videre.

Og kejseren indså, at der skal forberedelse til – eller

Og kejseren indså – *lav selv den slutning, du synes er passende til dit formål*

Og så drog kejseren og hans følge hjem igen.

De to øvrige fortællinger var uddrag af to romaner.

Den første: Venuspassagen er et uddrag fra Salme ved Rejsens afslutning af Erik Fosnes Hansen

Den anden: Alkymisten af Paulo Coelho

De bedste hilsner

Irene